

N:o 84.

Af herr **G. A. E. Kronlund**, *angående ändrad lydelse af 25 kap. 9 § rättegångsbalken.*

Den för rättegångssakers fullföljd i högre instanser stadgade tid är i flera fall mycket lång. Sålunda föreskrifver 25 kap. 9 § rättegångsbalken för orter belägna längre bort från öfverdomstolens säte en tid af 60 ända till 90 dagar, inom hvilken mål skola efter vad fullföljas från under rätt till hofrätt.

Senare tiders stora utveckling af jernvägskommunikationer möjliggör emellertid nu en betydligt snabbare förbindelse mellan de aflägsnare belägna underdomstolarnes jurisdiktioner och öfverrätterna. Särskildt torde detta gälla Norrland. Då för tio år sedan den norrländska stambanan ej sträckte sig längre än till Sollefteå, hade man från det mest aflägsna tingsställe i Sverige, nemligen Karesuando beläget 40 mil norr om Haparanda, en landsvägsfärd af omkring 115 mil. Nu deremot torde det ej finnas något tingsställe i Norrland, som är beläget på längre afstånd från jernväg än 25 mil. Under sådana förhållanden torde ej förefinnas något skäl att bibehålla den för fullföljande af vädjade mål från Vesterbottens och Norrbottens län stadgade tid af 90 dagar.

Då deremot afkortning af den sålunda medgifna vadetid bidrager i sin mån till afhjelpande af långsamheten i rättsskipningen, och en förändring i bestående lagstadgande derutinnan synes mig kunna ske, utan att deri-

genom förrycka lagbyråns arbete å rättegångsväsendets ombildning, vågar jag härmed vördsamt föreslå,

det Riksdagen för sin del ville besluta, att 25 kap. och 9 § rättegångsbalken får följande ändrade lydelse:
 »I de saker som — — — förlorat; ifrån häradsrätt inom öfriga delar af Svealand (Svea hofrätts domvärjo) på den 60:de dagen;
 i Göta hofrätt etc.»

Stockholm den 26 januari 1897.

Georg Kronlund.

N:o 85.

Af herr **G. A. E. Kronlund**, *angående ändrad lydelse af 17 kap. § 3 rättegångsbalken.*

Nu gällande rättegångsbalk stadgar i 17 kap. 3 § såsom påföljd för ett vittnes underlåtenhet att efter stämning infinna sig vid underdomstol ett visst bestämdt bötesbelopp af tre daler eller en krona femtio öre. Ändamålet med den stadgade påföljden är att tvinga vittnet till inställelse, men uppenbart är att denna påföljd med hänsyn till det obetydliga beloppet skall förfela sin åsyftade verkan, hvilket äfven torde vara hvarje med vår rättskipning förtrogen persons erfarenhet. Vittnespligten är ju ofta en tung pligt och gifvet är, att mången, instämd att vittna, låter egna angelägenheter och annan hänsyn än sin medborgerliga skyldighet gå framför den sistnämnda, synnerligast då ansvaret för försummelse i detta afseende är så ringa.